

Σκέψεις για την πρώτη εορτή του Οσίου Παΐσιου

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Λίγες σκέψεις με αφορμή την εορτή του Οσίου Παΐσιου του νέου, του Αγιορείτη.

Κάθε φορά που η Εκκλησία τιμά και εορτάζει ένα μέλος της που βρίσκεται « εν δόξη » στη θριαμβεύουσα Εκκλησία, έναν Άγιο δηλαδή , δείχνει σε όλους μας ότι είναι εφικτό ο άνθρωπος να ομοιάσει στον Χριστό, να εκπληρώσει τον προορισμό του. Σήμερα η Εκκλησία τιμά ένα πρόσφατα αγιο-καταταχθέντα Όσιο, το Γέροντα Παΐσιο τον Αγιορείτη.

Ένας Άγιος γίνεται κατανοητός μέσα στο σώμα της Εκκλησίας, και όχι αυτονομημένος απ'αυτήν. Τιμάται ορθά μέσα στο ήθος της Εκκλησιαστικής πανήγυρης.

Η αγιότητα του μοναχού Παΐσιου μαρτυρείται από πιστούς και όχι μόνο. Είναι

Άγιος κατ'εξοχήν λαοπρόβλητος.

Το πρόσωπό του μερικές φορές διχάζει τους πιστούς η μάλλον καλύτερα ο τρόπος που οι πιστοί προσεγγίζουν τον Άγιο προκαλεί και δεν οικοδομεί το σώμα των πιστών. Πόσοι άραγε δεν είδαν τον Άγιο ως μέντιουμ που ψυχοδιαβάζει; Πόσοι σαν μάγο που με την επίσκεψη σ'αυτόν αυτομάτως βρίσκεις τη λύση στα προβλήματά σου; Πόσοι τον λάτρεψαν στη θέση του πραγματικού Θεού; Η Αγιότητα είναι δώρο και χάρισμα. Δώρο απ'τον μόνο και κατ'εξοχήν Άγιο Ιησού που δίδεται σε καθένα που θέλει να είναι γνήσιος μαθητής του. Ο Άγιος δεν είναι ο «τοίχος» που φράζει το δρόμο για τον Χριστό, αλλά η «γέφυρα» που μας οδηγεί κοντύτερα σ'Αυτόν. Δεν είναι αυτοσκοπός η τιμή σ' έναν Άγιο.

Η τιμή στον Άγιο παίρνει νόημα απ'τη σωτηρία που έφερε ο Χριστός στον κόσμο. Με το έργο του Χριστού- και μόνο- σωζόμαστε και μπορούμε να προ-γευθούμε τα αγαθά της Βασιλείας του Θεού που έχει ήδη έρθει σε μας. Στον Άγιο βλέπουμε το δρόμο που διανύθηκε, την αρετή που κατακτήθηκε, το ήθος που σμιλεύθηκε. Έξω απ'το σωτήριο έργο του Χριστού ο κάθε Άγιος είναι ένα είδωλο στη θέση του ζωντανού Θεού, μαγική συναλλαγή και τελετουργικά καθήκοντα για να «καρπωθούμε» πρόσκαιρο όφελος, χωρίς αληθινή σωτηρία. Μόνο «εν Χριστώ», και μέσα στο γεγονός της Εκκλησίας γίνεται κατανοητή η τιμή στον Άγιο και η εκζήτηση πρεσβείας στο θρόνο του Θεού απ'αυτόν. Μόνο εκεί και με τον τρόπο της Εκκλησίας το κάθε ανθρώπινο πρόσωπο γεύεται τη σωτηρία και τη σωτηρία ως προσωπική κλήση στην αγιότητα.